

kunne antages at omfatte de tilføjede Tilfælde, men naar den Paagjældende under saadanne Omstændigheder maa erkjendes at have paadraget sig Ansvar, synes den laveste eller en af de laveste Grader af Forbedringshuusarbejde ei heller at være for haard en Straf, jfr. isvrigt selve den norske Straffelov l. c. Det kan endnu erindres, at naar Paragraphen er affattet saaledes, at Anvendelsen af Forbedringshuusstraf ikke ubetinget er udelukket for det Tilfælde, at Gjerningen ikke har medført Fare for Paagjældendes Liv eller Helbred, har man herved havt for Øie, at Forbrydelsen ogsaa i et saadant Tilfælde kan have en meget graverende Charakter ifølge den Hensigt, hvori den udøves, t. Ex. hvor det tilføjtes at stille det udfatte Barn ved betydelige Kettigheder.

Udkastets § 195 omtaler den, som ved Nagtsomhed bliver Marsag til en Andens Død, og § 196 den, der tilfjedøfter den almindelige Borgersforpligtelse, saavidt muligt at være positivt virksom for at forebygge, at Menneskeliv gaae tilgrunde, jfr. Bemærkningerne til Udkastets § 56 angaaende Angivelsespligten m. v. i særegne Tilfælde. Det er ved Affattelsen af den førstnævnte § — der i det Væsentlige slutter sig til Fd. 4 Octbr. 1833 § 29, den norske Straffelovs Kap. 14 § 26 og den preussiske Straffelovs § 184 — fundet unødvendigt, saaledes som i den citerede § af Fdg. af 1833, nærmere at angive Vætskaffenheden af de skjærpene Momenter, der skulle betinge Anvendelsen af Strafarbejde, da der neppe i den Henseende vil være nogen Tvivl tilføede ved Domstolenes Afgjørelser i de enkelte Tilfælde. Isvrigt har man søgt at antyde, at Strafarbejde kun undtagelsesviis skulde anvendes som Straf for Nagtsomhedsdrab, og at der snarere kan blive Spørgsmaal om at anvende Bødestrafpen under formildende Omstændigheder, end om, paa Grund af skjærpene Omstændigheder, at idømme Strafarbejde. — Med Hensyn til det første Punktum af § 196, der svarer til den norske Straffelovs Kap. 14 § 27, 1ste Punktum, ligesom hele Paragraphen maa sammenholdes med Fd. 4 August 1819, har der navnlig i den tidligere Kommission været reist Spørgsmaal, om der ikke burde aabnes Udgang til at anvende Straf for den, der undlader at komme en Per-

son, som er i Livsfare, tilhjælp, ogsaa naar denne ikke just omkommer, men dog lider betydelig Skade paa Legeme eller Helbred. Skjøndt det maa indrømmes, at et Forhold af den omhandlede Art ogsaa i et saadant Tilfælde kan fremtræde som meget strafværdigt, navnlig med Hensyn til, at det ofte maa tilskrives aldeles tilfældige og for den paagjældende Person uforudsæelige Omstændigheder, at den i Livsfare stædte Person frelses fra Døden, har man imidlertid dog med Fleertallet i den ældre Kommission været enig i, at der er overveiende Betænknelighed ved en saadan Udvikelse af Paragraphens Straffebestemmelse, idet Reglen, naar den bestemte Grænsse, at Døden skal være indtraadt, frasaltes, vilde faae et saa ubestemt Omfang, at den let vilde kunne misbruges til Undersøgelser og Forsølgninger, der, om Resultatet end bliver, at der ikke kan tilregnes den Paagjældende nogen virkelig Skyld, dog ofte vil kunne være graverende og krænkende for ham. Hertil kommer, at det formeentlig oftere i Straffeloven er nødvendigt at gjøre Straffen for et i og for sig forkasteligt Forhold betinget af, at en vis objectiv Følge indtræder, og af practiske Hensyn ingen Straf at fastsætte for de i det virkelige Liv sjældne Tilfælde, hvor den subjective Skyld omtrent er den samme, skjøndt hiint Resultat ei er indtraadt. Hvad derimod Paragraphens 2det Led angaaer, da har man anseet det for rigtigt at affatte det saaledes, at Straffen for Undladelser af at nedskjære Hængte og overhovedet af saavidt muligt at sørge for, at der gjøres Forsøg paa at frelse Skindøde, ikke betinges af, at den Skindøde derefter virkelig omkommer, eller af at den Paagjældende kun var skindød og ikke allerede virkelig død, naar dette dog ikke var aldeles klart. Bestemmelsen erklærer det derfor for Pligt at anvende de ommeldte Redningsmidler i alle Tilfælde, hvor den Forulykkede fremstiller sig som tilskyndende Omkommen, eller som den, der muligviis endnu kan frelses, saa at det altsaa ikke kan disfulpere den Skyldige, at det senere oplyses, at den Forulykkede i Virkeligheden var død. Man er herved gaaet ud fra, dels at det er af største Bigtighed at fastsætte det som en Borgersforpligtelse at gjøre Forsøg paa at frelse Skindøde,